

# આત્માનંદ પ્રકાશ.

પુસ્તક ૬ મું. વિક્રમ સંવત્ ૧૯૬૮. કાર્તિક. અંક ૪ થો.

વિક્રમ નવીન વર્ષના માંગલ્ય વચનો.

શાદ્દલ વિકીડિત.

આરાધ્યા અતિ દીપ ઉત્સવ કરી જે ભારતે<sup>૧</sup> ભાવથી,  
પૂજ્યા પ્રેમ ધરી પ્રભાવ ધરતા જે લક્ષ્મીના ઉદ્ભાવથી;  
તે શ્રી મંગળરૂપ વીર જનને દીપોત્સવી પર્વમાં,  
આપો મંગળ આ નવીન વરષે ભક્તિ વધો હર્ષમાં. ૧

આત્માનંદ<sup>૪</sup> અપાર આપ ધરવા આનંદથી આવતા,  
આત્માનંદ તણો પ્રકાશ કરવા જે ભાવના ભાવતા;  
આત્માનંદ<sup>૫</sup> સુપત્ર માસિકતણા તે ગ્રાહકો સૌ સદા;  
રહેજો પૂર્ણ સુખી નવીન વર્ષે ઉત્કર્ષથી સર્વદા. ૨

૧ તેમની આરાધના કરી. ૨ ભરતખંડમાં. ૩ દીવાળીમાં. ૪ આત્માનો  
અપાર આનંદને ધારણુ કરતા. ૫ આત્માનંદ પ્રકાશ માસિકપત્રના.

૬૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

શ્રીમદ્ હેમચંદ્રાચાર્ય કૃત.

શ્રી મહાવીર જિન સ્તોત્ર.

( લેખક મુનિરાજ શ્રી કર્પૂરવિજયજી મહારાજ )

( વ્યાખ્યા સહિત )

ગતાંક પૃષ્ઠ ૭૨ થી શરૂ.

હિતોપદેશાત્સકલ્પઙ્ગ કૃમેર્મુર્મુહુ સત્સાધુ પરિગ્રહાચ ।

પૂર્વાપરાર્થેઽપ્યવિરોધ સિદ્ધેસ્ત્વદાગમા એવ સતાં પ્રમાણમ્ ॥ ૧૧ ॥

હિતોપદેશ દેવાથી, સર્વજ્ઞ કથિત હોવાથી પૂર્વાપર વિરોધ રહિત હોવાથી અને મુમુક્ષુ એવા સુસાધુ જનોએ અંગીકાર કરવાથી આપના કથેલા આગમોજ પ્રમાણ ભૂત છે. ૧૧

ક્ષિપ્યેત વાન્યૈઃ સદૃશીક્રિયેત વા તવાહિન્ન પીઠે લુગ્નં સુરેશિતુઃ ।  
ઇદં યથાવસ્થિતવસ્તુદેશનં પરૈઃ કથંકારમપાકરિણ્યતે ॥ ૧૨ ॥

હે સ્વામિન્ ! સુરેન્દ્ર આપના ચરણ કમળમાં આવી લુગ્ન કરે છે તે વાતને અન્યમતાંતરીયો માન્ય કરો અથવા ન કરો, પરંતુ આપ જે યથાસ્થિત વસ્તુનું નિરૂપણ કરો છો તે તો કોઈ રીતે ધનકાર કરી શકાય એમ નથી. ૧૨

તદુઃખમાકાલ્પલ્પાયિતં વા પચેલ્લિપ્તં કર્મ તવાનુકૂલમ્ ।

ઉપેક્ષતે યત્તવ શાસનાર્થ મયં જનો વિપ્રતિપચ્ચતે વા ॥ ૧૩ ॥

હે વિશ્વનાયક ! આ લોકો જે આપના એકાંત હિતકારી શાસનની ઉપેક્ષા અથવા અશ્રદ્ધા કરે છે તે, યાતો દુઃખમાં કાલનું કર્તવ્ય છે અથવા તો જીવોના કર્મની બહુલતાનું કારણ છે. તેમાં શાસનનો દોષ તો બિલકુલ નથીજ. ૧૩

પરેઃ સદૃશાઃ શરદસ્તપાંસિ યુગાન્તરં યોગમુપાસતાં વા ।

તથાપિ તે માર્ગમનાપતન્તો ન મોક્ષ્યમાણા અપિ યાન્તિ મોક્ષમ્ ॥ ૧૪ ॥

## શ્રી મહાવીર જિન સ્તોત્ર.

૯૯

હે પ્રભો ! આપના પવિત્ર શાસનને નહિં પ્રાપ્ત થયેલા લોકો  
 રહ્યાય તો સેંકડો વર્ષ પર્યંત તપ કરે ! યા તો જીર્ણાંતર સુધી જાગી  
 ઉપાસના કરે ! તોપણ મોક્ષને પ્રાપ્ત થઈ શકવાના નહિં. રહ્યાય તો  
 તે પોતાને મુક્ત થતા માને તો પણ વસ્તુતઃ સર્વજ્ઞ શાસન વિના મુક્ત  
 થઈ શકવાના નહિં. ૧૪

અનામ્નજાડ્યાદિવિનિર્મિતિત્વસંજાવનાસંજવિવિપ્રત્વમ્જ્ઞાઃ ।  
 પરોપદેશાઃ પરમામ્નકલ્પપથોપદેશે કિમ્ સંરજન્તે ॥ ૧૫ ॥

અપ્રમાણિક જનોની જડબુદ્ધિથી રચાયેલ હોવાથી વિપ્રતારણ  
 ( વંચન ક્રિયા ) યુક્ત જે પરમતના ઉપદેશ છે તે સર્વજ્ઞ ભાષિત  
 સદુપદેશ ઉપર શી રીતે ક્ષાત્રી શકે ? જૈન મત ઉપર કરેલા અન્ય-  
 મતોના સર્વ આશ્રેષ્ઠો બિલકુલ પાયા વિનાના હોવાથી કેવળ  
 નિષ્ફળ છે. ૧૫

યદાર્જવાણ્કુત્તમયુક્તમન્યૈસ્તદન્યથાકારમકારિ શિષ્યૈઃ ।  
 ન વિપ્લવોડયં તવ શાસનેડ્ઞ્નદહો અધૃષ્યા તવ શાસનશ્રી ॥ ૧૬ ॥

અન્યમતોના આદિકર્તાઓએ જે ભોળે ભાવે અયુક્ત ઓચર્યું  
 તે તેમના અનુયાયી શિષ્યોએ બહુધા ફેરવી નાંખ્યું. આવો અર્થ  
 વિપ્લવ તારા શાસનમાં થવા પામ્યો નથી. તેથી આપના શાસનની  
 શોભા જેવીને તેવી ટકી રહી છે, એજ એક અપૂર્વ હર્ષની વાત છે. ૧૬

દેહાચયોગેન સદાશિવત્વં શરીરયોગાણુપદેશકર્મ ।  
 પરસ્પરસ્પર્ધિં કથં ઘટેત પરોપક્લૃષ્ટેષ્વધિદૈવતેષુ ॥ ૧૭ ॥

દેહ આદિક ઉપાધિ સંબંધના અભાવથીજ સદા શિવપણું  
 અને શરીરના યોગથીજ ઉપદેશ ક્રિયા સંભવે છે. છતાં અન્યમતનાં  
 અભિમત દેવોમાં એ પરસ્પર વિરોધી વાત શી રીતે ઘટી શકે ?  
 અર્થાત્ રાગદ્વેષાદિક સંબંધથી સદા શિવપણું ઘટે નહિં, અને દેહના  
 સંબંધ વિના ઉપદેશ ક્રિયા કરવી ઘટે નહિં. જૈન શાસન મુજબ તો  
 હિંસા ઘટે છે. ૧૭

૧૦૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

પ્રાગેવ દેવાન્તરસંશ્રિતાનિ રાગાદિરૂપાણ્યવમાન્તરાણિ ।

ન મોહજન્યાં કરુણામપીશ સમાધિમાસ્થાય યુગાશ્રિતોઽસિ? ॥૧૭॥

હે ઇશ ! શુકલ ધ્યાન રૂપ સમાધિને અવલંબી આપ મોહ-  
જન્ય કરુણાને કદાચિત્ પણ આદરતા નથી તેથીજ રાગાદિક પ્રબળ  
દોષોએ પ્રથમથીજ અન્ય દેવોનો આશ્રય કર્યો છે એમ માનું છું.  
આપની તરફથી આશ્રય મળવાની સર્વથા આશા નહિ હોવાથીજ  
ઉક્ત દોષોએ અન્ય દેવોનો વિચારીનેજ આશ્રય કર્યો છે એમ હું  
અનુમાન કરું છું. કેમકે આપ જ્યારે ઉક્ત દોષોના ક્ષય કરનાર તરીકે  
પ્રસિદ્ધ છો, ત્યારે હરિહરપ્રત્યાદિક અન્ય દેવો તેજ દોષોને પ્રગટ-  
પણે સ્વીકારતા દેખાય છે. એમ સમજીને જ માનું છું કે તેમણે  
તેમનો આશ્રય લીધો છે. ૧૮

જગન્તિ જિદન્તુ સૃજન્તુ વા પુનર્યથાતથા વા પતયઃ પ્રવાદિનામ્ ।

ત્વદેકાનિષ્ઠે જગવાન્ભવઙ્કયઙ્કમોપદેશે તુ પરં તપસ્વિનઃ ॥ ૧૮ ॥

હરિહર પ્રત્યાદિક દેવો સર્વ જગતને સર્જે અથવા સંહરે !  
તથાપિ હે ભગવન્ ! આપમાંજ ઉપલબ્ધ થતા મોક્ષદાયી ઉપદેશ  
આગળ તો તે આપડા કંગાળ જેવાજ માલુમ પડે છે. સર્વજ્ઞ ભગ-  
વાનના ઉપદેશ પાસે તેમનો ઉપદેશ બિલકુલ શ્રીકોકોદૃક્ષ માલુમ  
પડે છે. ૧૯

વપુશ્ચ પર્યદ્કુશયં શ્લયં ચ દર્શૌ ચ નાસાનિયતે સ્થિરે ચ ।

ન શિક્ષિતેયં પરતીર્થનાથૈર્જિનેન્દ્ર મુદ્રાપિ તવાન્યદાસ્તામ્ ॥૨૦॥

હે જિનેન્દ્ર ! પર્યંકાસન યુક્ત શિથિલ શરીર અને નાસિકાના  
અથ ભાગ ઉપર રહેલાં સ્થિર લોચન યુક્ત આપની મુદ્રા પણ અન્ય  
દેવોએ આદરી નથી તો બીજા ગુણોનું તો કહેવું જ શું? ૨૦

યદીયસમ્યક્ત્વ વજ્રાત્પ્રતીમો ભવાદજ્ઞાનાં પરમસ્વજ્ઞાવમ્ ।

કુવાસનાપાશવિનાશનાય નમોઽસ્તુ તસ્મૈ તવ જ્ઞાસનાય ॥૨૧॥

હે જિનેશ ! આપની જેવા પવિત્ર પુરુષોના શુદ્ધ સ્વભાવની  
જેના સમ્યક્ શ્રદ્ધાનથી અમને પ્રતીત થઈ શકે છે એવા મિથ્યાત્વ  
નાશક જિનશાસનને અમારો નમસ્કાર થાઓ. ૨૧

## અનીત્ય ભાવના.

૧૦૧

અપક્ષપાતેન પરીક્ષમાણા દ્વયં દ્વયસ્યાપ્રતિમં પ્રતીમઃ ।

યથાસ્થિતાર્થપ્રથનં તત્તૈતદસ્થાનનિર્વન્ધરસં પરેષામ્ ॥૩૨॥

પક્ષપાત રહિત પછે પરિક્ષા કરતા અમને ખંને પક્ષની એ વાત અપૂર્વ માલમ પડે છે, તે એ છે કે આપનું તો યથાસ્થિત વસ્તુ સ્વરૂપ કથન અને અન્યની અસ્થાન-અયોગ્યસ્થાનનો ઉલ્લેખ કરવા-ઉત્કંઠા આવી વિલક્ષણ વાતથી અકાર માણસને સત્યાસત્યનો નિર્ણય કરતાં વિશેષ અગવડ પડતી નથી. ૨૨

અપૂર્વ

## અનીત્ય ભાવના.

( એ વૃત જુગમાં દીવો મેરે પ્યારે, એ રાગ )

અરધા માટે આખુ જોયે સમજમન, અરધા માટે આખુ જોયે.

ધન કારણ ધાયે ધસમસતો, કાયરતા નવી હોયે;

પર ઉપગાર સમય હે ! ચેતન, કીમ તું ચીત ન જોયે. સં ૧

આ ભવની આજીવીકામાં, રાત દીવસ રટતોયે;

પરભવ માટે પુત્ર પનોતા, કાંઈ કીધું કે ન કોયે. સં ૨

રાજ્ય રમણી સુખ વૈભવ ત્યાગી, સંજમ ધર થયા જોયે;

જીન પદ શીવપદ સુખ અનંત, લીધું કેમ સંતોયે. સં ૩

આ સંસાર અસારતા કારણ, જે ઉપદેશ મળેયે;

જીવન ચરિત્ર સુણી મહાન પુરૂષના, દીલમાં રાખવા જોયે. સં ૪

રોગાદીક કારણ ઔષધ જીમ, માંદાને મન હોયે;

મહાન રોગ મટાડવા કારણ, છીવટ શાને ન જોયે. સં ૫

વીષય સુખ વીષ સરીખુ જાણે, જે કારણ ફરતોયે;

મધુ લિપ્ત ખડગની ધારા, સ્વાદે જીવ જતોયે. સં ૬

આ ભવનું સુખ અરધુ જાણે, જન્મ મરણ જ્યાં હોયે;

અખંડ સુખ ફરી નહીં અવતરવું, એ માન્યું સંતોયે. સં ૭

૧૦૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

|                                                   |       |
|---------------------------------------------------|-------|
| વીવાનો મંડાણ મહેચ્છવ, કીધો બહુ ભલકાયે;            |       |
| કાયરી માટે છેવટે બગડે, એહ ઉખાણો હોયે.             | સ૦ ૮  |
| પાપથી પેદા કરેલ જે પૈસો, અભીમાને ખરચાયે;          |       |
| નામને કારણ જ્યાં ત્યાં ભટકે, વળી બહુ કીર્તિ જોયે. | સ૦ ૬  |
| રાત્રી જાગણ પ્રહર શું કરતા, જોતા સંત જનોયે;       |       |
| શુકલ ધ્યાન ધ્યાતા તે વેળા, ભાવ કુટુંબ બહુ હોયે.   | સ૦ ૧૦ |
| અરધા માટે ચાર ધુતારા, વિદ્ય સંતોષી દુતોયે,        |       |
| મન પર કાળુ કીધો પોતાનો, ભાંગવા ભાવ ભલોયે;         | સ૦ ૧૧ |
| તો પણ મન કાળુમાં રાખી, સાધ્યું કાર્ય સંતોયે;      |       |
| વીરલા હતા તે અડગ રહ્યા પણ, કાયર નાસતા જોયે.       | સ૦ ૧૨ |
| હે જીવ રાજ્ય સુત ગૌરવ ધન, તન પણ તારૂં ન હોયે;     |       |
| નારી સહોદર અંત સમયમાં, કામ ન આવે કોયે.            | સ૦ ૧૩ |
| ધન્ય દ્રવ્ય જે ગુપ્ત દાનમાં, પર ઉપગારજ તોયે;      |       |
| દુર્લભ દુષ્કર સમયમાં વીરલા, હાથમાં હાંસલ હોયે.    | સ૦ ૧૪ |

લેખક,

મેલા દુર્લભજી ગુલાબચંદ;

શ્રી વૃ. જૈ. જ્ઞા. પ્ર. સભાના સેક્રેટરી વળા.

## આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધમાર્ગ.

( આત્મબોધ )

[ગિતાંકૃષ્ટ ૮૧ થી શરૂ.]

પુદ્ગલિક અને અપુદ્ગલિક એમ પણ સમ્યકત્વના બે ભેદ પડે છે. જેમાં મિથ્યા સ્વભાવ ગયો હોય અને સમ્યક્સમ્યકત્વના કત્વના પુંજમાં રહેલા પુદ્ગલોના વેદવા રૂપ બે પ્રકાર. ક્ષયોપશમ પ્રાપ્ત થાય, તે પુદ્ગલિક સમ્યકત્વ કહેવાય છે. સર્વથા મિથ્યાત્વ, મિશ્ર સમ્યકત્વ પુંજના પુદ્ગલોનો ક્ષય થવાથી તથા ઉપશમથી ઉત્પન્ન થયેલ જે

## આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધમાર્ગ.

૧૦૩

નિઃકેવલ જીવ પરિણામરૂપ ક્ષાયિક તથા ઉપશમ સમ્યકત્વ તે અપુ-  
દ્ગલિક સમ્યકત્વ કહેવાય છે. અર્થાત્ પુદ્ગલોના વેદન સ્વરૂપ તે  
પુદ્ગલિક સમ્યકત્વ અને ક્ષયોપશમ કરવાથી જે જીવના પરિણામ  
તે અપુદ્ગલિક સમ્યકત્વ એમ સમજવું.

વલી નિસર્ગ અને અધિગમ એમ બે પ્રકારે પણ સમ્યકત્વ  
કહેવાય છે. તીર્થંકર તથા ગણધર વગેરેના ઉપદેશ  
બીજી રીતે બે સિવાય સ્વાભાવિક કર્મના ઉપશમ ક્ષયપણાથી જે  
પ્રકાર. સમ્યકત્વ પ્રગટ થાય, તે નિસર્ગસમ્યકત્વ કહેવાય  
છે. શ્રી તીર્થંકર ગણધર વગેરેના ઉપદેશથી તથા  
જિન પ્રતિમા દેખવાથી અને બીજા શુભ બાહ્ય નિમિત્તના આધારથી  
કર્મના ઉપશમ-ક્ષય થતાં જે સમ્યકત્વ થાય તે અધિગમ સમ્યકત્વ  
કહેવાય છે.

એક વટેમાર્ગુ માર્ગથી બ્રહ્મ થયો હોય, તે કોઈના બતાવ્યા  
શિવાય ભમતો ભમતો પોતે તેજ ખરે માર્ગે જેમ  
તે વિષે માર્ગ આવી જાય છે, તેવી રીતે નિસર્ગસમ્યકત્વની પ્રાપ્તિ  
તથા જ્વરનું થાય છે. કોઈ વટેમાર્ગુ માર્ગથી બ્રહ્મ થતાં કોઈના  
દૃષ્ટાંત. બતાવવાથી ખરે માર્ગે આવે તેવી રીતે અધિગમ  
સમ્યકત્વની પ્રાપ્તિ થાય છે. જેમ કોઈ માણસને  
જ્વર આવ્યો હોય તે પરિપક્વ સ્થિતિ થતાં ઔષધના ઉપચાર  
વિના સ્વાભાવિક રીતે ઉતરી જાય છે તેવી રીતે નિસર્ગ સમ્યકત્વ  
સમજવું અને જેમ કોઈનો જ્વર ઔષધના ઉપચારથી ઉતરી જાય  
છે, તે અધિગમ સમ્યકત્વ જાણવું. એવી રીતે પ્રાણીને મિથ્યાત્વ રૂપ  
જ્વરના જવાથી સમ્યકત્વ માર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે અને તે નિસર્ગ  
અધિગમ રૂપ થાય છે.

કારક, રોચક અને હીપક એમ સમ્યકત્વ ત્રણ પ્રકારનું છે.  
જે જીવોને સમ્યક્ પ્રકારના અનુદાનની ક્રિયાની  
સમ્યકત્વના પ્રવૃત્તિ કરાવે તે કારકસમ્યકત્વ કહેવાય છે. એટલે  
ત્રણ પ્રકાર. તે સમ્યકત્વમાં ઉત્કૃષ્ટ વિશુદ્ધિ-નિર્મળતારૂપ સમ્ય-  
કત્વ પ્રગટ થતાં જીવ સૂત્રમાં કહેવા પ્રમાણે ક્રિયા

૧૦૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

કરે છે, તેથી તે કારક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. એ કારક સમ્યક્ત્વ વિશેષ નિર્મળ ચારિત્રવાળાને જ પ્રાપ્ત થાય છે. માત્ર શ્રદ્ધા અને રોચક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. એ સમ્યક્ત્વમાં જીવને સમ્યક્ અનુષ્ઠાનની પ્રવૃત્તિ રૂચે છે, પણ તે કરી શકતો નથી. આ સમ્યક્ત્વ અવિરતિ સમ્યગ્દૃષ્ટિ એવા કૃષ્ણ અને શ્રેણિક વગેરેને થયું હતું. જે જીવ પોતે મિથ્યા-દૃષ્ટિ અથવા અલબ્ધ એવા અંગારમહક આચાર્યની જેમ ધર્મકથા વડે જિનેશ્વરના કહેલ જીવ-અજીવાદિ પદાર્થોને યથાર્થ રીતે પરને પ્રકાશ-દીપાવે તેથી તે દીપક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. દીપક જેમ બીજાના અંધકારને દૂર કરે છે અને પોતાને પ્રકાશ કરતો નથી તેમ દીપક સમ્યક્ત્વથી બીજાને શુભ થાય છે અને પોતાને શુભ થતો નથી, તેથી તે દીપક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે.

અહીં કોઈ પ્રશ્ન કરે કે જે જીવ પોતે મિથ્યાદૃષ્ટિ છે, તો પછી તેને સમ્યક્ત્વ શબ્દ શી રીતે ઘટે ? એ વચનનો વિરોધ આવે છે.

તેનો ઉત્તર એ છે કે, એમ કહેવું નહીં. તે જીવને મિથ્યા-દૃષ્ટિપણું છતાં પણ તેનામાં જે પરિણામ વિશેષ છે, તે નિમ્ન પ્રાણીને ધર્મ પમાડવાનો હેતુરૂપ થાય છે એટલે સમ્યક્ત્વનું કારણભૂત થાય છે, તેથી જેમ ધીમાં આયુષ્યનો ઉપચાર કરવામાં દોષ નથી તેમ કારણને વિષે કાર્યનો ઉપચાર કરવાથી તે સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે.

ઔપશમિક, ક્ષાયિક અને ક્ષયોપશમિક એમ સમ્યક્ત્વના બીજી રીતે ત્રણ પ્રકાર પણ થાય છે.  
ત્રણ ભેદો.

ઉપશમિક, ક્ષાયિક, ક્ષયોપશમિક અને સાસ્વાદન-એવા સમ્યક્ત્વના સમ્યક્ત્વના ચાર ભેદ છે.  
ચાર ભેદો.

ઉપશમિક, ક્ષાયિક, ક્ષયોપશમિક, સાસ્વાદન અને વેદક-એમ સમ્યક્ત્વના સમ્યક્ત્વના પાંચ પ્રકાર પણ થાય છે.  
પાંચ પ્રકારો.



## આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૧૦૫

૧ ઉપશમિક—ઉદ્ધરણ કરેલા મિથ્યાત્વને અનુલવથી ક્ષય કરતાં અને નહીં ઉદ્ધરણ કરેલા મિથ્યાત્વને પરિણામની નિર્મળતા વિશેષે કરી સર્વપ્રકારે ઉપશમાવતાં—દબાવી દેતાં એટલે ઉદ્ધયમાં ન આવવા દેવારૂપ કરતાં જે ચૈતન્યનો શુભ પ્રગટ થાય છે, તે ઉપશમિક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે.

આ સમ્યક્ત્વ અનાદિ મિથ્યાદષ્ટિને, અંથિભેદ કરનારને, અને ઉપશમ શ્રેણીના પ્રારંભના કરનારને થાય છે.

૨ ક્ષાયિક—અનંતાનુબંધી કષાયની ચોકડીનો ક્ષય થયા પછી અનંતર મિથ્યાત્વ મિશ્ર સમ્યક્ત્વરૂપ ત્રણ પુંજરૂપ દર્શન-મોહનીય કર્મનો સર્વથા ક્ષય થતાં આત્માને જે શુભ ઉત્પન્ન થાય, તે ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. આ સમ્યક્ત્વ ક્ષયકશ્રેણી અંગીકાર કરનારને હોય છે. “ક્ષયક શ્રેણી અંગીકાર કરનાર પુરૂષ આઠ વર્ષથી ઉપરાંત વયવાળો, વજ્રઋષભનારાય સંઘયણુવાળો, અને ધ્યાનને વિષે ચિત્ત આપનારો હોય છે, તે પુરૂષ અવિરતિ હોય, દેશ વિરતિ હોય અથવા પ્રમત્ત—છઠા શુભઠાણુવાલા અથવા અપ્રમત્ત—સાતમા આઠમા શુભઠાણુવાલામાંથી ગમે તે હોય તે ક્ષયકશ્રેણી માંડે છે,” એમ પ્રવચનસારોદ્ધાર અંથને વિષે કહેલું છે.

૩ ક્ષયોપશમિક—ઉદ્ધય આવેલા મિથ્યાત્વને વિપાકના ઉદ્ધયે કરી વેદી ક્ષય કરે અને શેષ કે જે સત્તામાં અનુદય આવેલું હોય તેને ઉપશાંત કરે એટલે મિથ્યાત્વ મિશ્ર પુંજને આશ્રીને રોકે અર્થાત્ ઉદ્ધયને અટકાવે, અને શુદ્ધ પુંજને આશ્રી મિથ્યાત્વ લાવને દૂર કરી એટલે ઉદ્ધરણ કરેલ મિથ્યાત્વનો ક્ષય કરવાથી અને નહીં ઉદ્ધરણ કરેલ મિથ્યાત્વનો ઉપશમ કરવાથી આત્માને જે શુભ ઉત્પન્ન થાય તે ક્ષયોપશમિક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. આ મિથ્યાત્વ શુદ્ધ પુંજ લક્ષણવાળું છે. તે અતિશય નિર્મલ એવા વાદળાની પેઠે છે, તેથી તેમાં યથાવસ્થિત શુદ્ધ તત્ત્વરૂચિનું આચ્છાદન થતું નથી, એટલે તે આચ્છાદન કરનાર ન હોવાથી તે ઉપચારથી સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે.

૧૦૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

અહિં પ્રશ્ન ઉત્પન્ન થાય છે—ઉપશમ સમ્યક્ત્વ અને ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વમાં શો તફાવત છે? કારણકે, તે બંને સમ્યક્ત્વમાં કંઈ વિશેષ જોવામાં આવતું નથી. તે બંનેમાં ઉદય આવેલ મિથ્યાત્વનો ક્ષય અને નહીં ઉદય આવેલ મિથ્યાત્વનો ઉપશમ, એ કહેવામાં આવ્યું છે.

તેનો ઉત્તર એ છે કે—તેમાં વિશેષપણું છે.

ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વમાં મિથ્યાત્વના વિપાકનો અનુભવ નથી, પણ રક્ષાએ ઢાંકી રાખેલા અગ્નિના ધુમાડાની શ્રેણીની જેમ પ્રદેશનો અનુભવ છે. અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં વિપાક ઉદયથી તથા પ્રદેશ ઉદયથી સર્વથા મિથ્યાત્વનો અનુભવજ નથી, માટે તે બંનેમાં એટલો તફાવત છે.

૪ સાર્વાદન—પ્રથમ કહેલા ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પડતા એટલે સમ્યક્ત્વથી પતિત થતાં તે વખતે સમ્યક્ત્વના આસ્વાદ સ્વરૂપમય થવાય તે સાર્વાદન સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પડતાં છતાં જ્યાંસુધી મિથ્યાત્વ ન પમાય ત્યાંસુધી સાર્વાદન સમ્યક્ત્વ હોય છે. તે સાર્વાદન સમ્યક્ત્વનો કાલ જઘન્ય એક સમયનો અને ઉત્કૃષ્ટ છ આવળીનો છે.

૫ વેદક—જેણે ક્ષપક શ્રેણી અંગીકાર કરેલી છે, એવા પુરુષને ચાર અનંતાનુબંધી અને મિથ્યાત્વ મિશ્ર પુંજ [એ] અપાવતાં અને ક્ષાયોપશમિક લક્ષણરૂપ શુદ્ધ પુંજને અપાવતા, તે શુદ્ધ પુંજના પુદ્ગલનો છેલ્લો પુદ્ગલ અપાવવાને ઉજમાળ થતાં તે છેલ્લા પુદ્ગલને વેદવા રૂપ જે સમ્યક્ત્વ તે વેદક સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. તે સમ્યક્ત્વ એક સમયનું છે. વેદક સમ્યક્ત્વ પામ્યા પછી અનંતર સમયેજ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ અવશ્ય પ્રગટ થાય છે.

ઉપરના પાંચ “અંત મુહુત્તોવસમો ઢાવલિ સાસાણવેઅગો સમઓ । સમ્યક્ત્વનું સાહીયતિત્તિ સાયર સ્વઑ દુગુણો સ્વઓવસમો ॥૧॥” કાળ માન.

## આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૧૦૭

ઉપશમ સમ્યક્ત્વનો કાલ અંતર્મુદ્દર્તનો છે, સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વનો કાળ છ આવલીનો છે, વેદકનો કાલ એક સમયનો છે, ક્ષાયક સમ્યક્ત્વનો કાલ તેત્રીશ સાગરોપમથી કાંઈક અધિકનો છે અને ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વનો કાલ છાસઠ સાગરોપમથી કાંઈક અધિક એટલે ક્ષયોપશમનો ક્ષાયકના કરતાં બમણો કાલ છે. આ ઉત્કૃષ્ટ કાળ કહેલો છે. ક્ષાયક સમ્યક્ત્વની સ્થિતિ જે તેત્રીશ સાગરોપમથી અધિક કહેલી છે, તે સર્વાર્થસિદ્ધાદિકની અપેક્ષાએ સંસારને આશ્રીને સમજવી અને સિદ્ધ અવસ્થાની અપેક્ષા એ તો તેની સાદિ અનંત સ્થિતિ બાજુવી. જે ક્ષયોપશમની બમણી સ્થિતિ કહી છે, તે વિજયાદિક અનુત્તર વિમાનને વિશે તેત્રીશ સાગરોપમની સ્થિતિમાં જે વાર જવાની અપેક્ષા એ કહી છે. અથવા ખારમા દેવલોકને વિષે ખાવીશ સાગરોપમની સ્થિતિએ ત્રણવાર જવાની અપેક્ષાએ કહી છે. જે સાધિક—(અધિક સહિત) એમ કહેવામાં આવ્યું છે, તે મનુષ્ય-ભવના આયુષ્યનો પ્રશ્ન કરવાથી બાજુવું. આ સર્વ ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ બાજુવી. જઘન્ય સ્થિતિ તો વેદક, ઉપશમ અને સાસ્વાદન—એ ત્રણેની એકજ સમયની સ્થિતિ છે અને ક્ષયોપશમ તથા ક્ષાયક એ છેલ્લા એ સમ્યક્ત્વની સ્થિતિ જઘન્યપણે અંતર્મુદ્દર્તની છે. આઠ સમયથી માંડીને એ ઘડીમાં એક સમય ઓછો તે અંતર્મુદ્દર્ત કહેવાય છે. તે અંતર્મુદ્દર્તના અસંખ્યાતા ભેદ છે.

“તુકોસં સાસાયણં જ્વસમિયં હું તિ પંચવારાત્રો ।  
સમ્યક્ત્વ કેટલી વેયગ સ્વઙ્ગાદક્કસિ અસંખવારા સ્વજ્વસમો” ॥૧॥  
વાર પમાયછે.

“આ સંસારને વિષે ઉત્કૃષ્ટથી સાસ્વાદન અને ઉપશમિક સમ્યક્ત્વ પાંચ વાર હોય છે. પણ તે પ્રથમ એકવાર ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય ત્યારે ચાર વખત ઉપશમ જીની અપેક્ષાએ હોય છે. પણ વેદક તથા ક્ષાયક સમ્યક્ત્વ એકજવાર હોય છે. અને ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ અસંખ્યાતિવાર હોય છે, તે પણ બહુ ભવની અપેક્ષાએ સમજવું.”

૧૦૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

કચે ગુણુસ્થાનકે “વીયગુણે સાસાણો તુરિયાદ્સુ અગિયારચત્તચસુ  
કચુ સમ્યકત્વ ઉવસમચાયગવેયગચાઓવસમા કમા હુંતિ” ॥૧॥  
હોય છે.

સાસ્વાદન સમ્યકત્વ ખીજે ગુણુઠાણુ હોય છે. અને ઉપશમ સમ્યકત્વ ચોથા સમ્યક દષ્ટિ ગુણુઠાણુથી અગીયારમા ગુણુઠાણુ સુધી આઠ ગુણુસ્થાનકે એટલે અવિરતિથી લઈને ઉપશાંતમોહ ગુણુઠાણુ સુધી ઉપશમ સમ્યકત્વ હોય છે, તથા ચોથા ગુણુસ્થાનથી અયોગી ગુણુસ્થાનના અંતસુધી અગીયાર ગુણુઠાણુ ક્ષાયિક સમ્યકત્વ હોય છે. ચોથા ગુણુઠાણુથી લઈને અપ્રમત્ત ગુણુઠાણુનાં અંત સુધી વેદક સમ્યકત્વ હોય છે. તેજ ચોથા ગુણુસ્થાનથી માંડીને અપ્રમત્ત ગુણુસ્થાન સુધી એટલે ચાર ગુણુસ્થાને ક્ષયોપશમિક સમ્યકત્વ હોય છે, અર્થાત્ સાતમા ગુણુઠાણુ સુધી તે હોય છે. અને ક્ષપકશ્રેણિ માંડવાવાળાને વેદક થઈને ક્ષાયક થાય છે, અને આઠમે ગુણુઠાણુથી શ્રેણિ માંડે છે.”

પ્રથમ મુકચુ પછી ગ્રહણ કર્યું, એવું જે સામાયિક તે ગૃહીત મુકતને આકર્ષા કહેવાય છે. તે સમ્યકત્વ કેટલીવાર સમ્યકત્વ કેટલી- ગ્રહણ થાય અને કેટલીવાર મુકાય તે દર્શાવે છે. તે વાર મુકાય અને સાથે એક જીવને એક ભવમાં કેટલા સમ્યકત્વ થાય- કેટલીવાર ગ્રહ- તે પણ જણાવે છે. ભાવશ્રુત, સમ્યકત્વ અને દેશ- જીવ થાય. વિરતિ નામના ત્રણ સામાયકવાળાને એક ભવમાં હજાર પૃથકત્વે હોય છે. સર્વ વિરતિવાલાને એક ભવે સો પૃથકત્વ આકર્ષા થાય છે. તે ઉત્કૃષ્ટથી જાણવા અને જઘન્યથીતો એકજ આકર્ષ થાય છે.

સંસારને વિષે રહેલા જીવોને એક ભવમાં કેટલા આકર્ષા એટલે જીવવ્યવહાર રાશિમાં આવ્યા પછી મોક્ષે જાય ત્યાં સુધીમાં કેટલા આકર્ષા થાય તે વાત જણાવતાં કહેવામાં આવે છે કે, અનેક ભવોમાં એક જીવને ત્રણ ભાવ શ્રુતાદિકના અસંખ્યાતા આકર્ષા થાય- છે, એટલે સર્વ ભવની અપેક્ષાએ ત્રણ ભાવ શ્રુતાદિને ઉત્કૃષ્ટા અસં-

## જૈન દર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન. ૧૦૯

ખ્યાતા હજાર પૃથક્ત્વ આકર્ષા થાય છે. તેમાં જે સર્વ વિરતિ છે તેને હજાર પૃથક્ત્વ ઉત્કૃષ્ટા થાય છે, અને દ્રવ્ય શ્રુતવાળાને અનંતા આકર્ષા થાય છે; કારણકે તેમાં બે ઇન્દ્રિય આદિ મિથ્યાત્વીઓની ગણના છે.

વળી સમ્યક્ત્વના બીજા પાંચ દશ પ્રકારો છે. પ્રથમ કહેલા આંતરા રહિત એવા ઉપશમાદિ પાંચ પ્રકારના સમ્યક્ત્વને સમ્યક્ત્વના નિસર્ગ તથા અધિગમ સાથે ગણતાં તેના દશ પ્રકાર દશ પ્રકાર. થાય છે. અથવા શ્રીપન્નવણા વગેરે આગમોને વિષે નિસર્ગ રૂચિ વગેરે લેઈથી દશ પ્રકારના સમ્યક્ત્વ કહેલા છે તેના નામો આ પ્રમાણે છે.

૧ નિસર્ગરૂચિ, ૨ ઉપદેશરૂચિ, ૩ આજ્ઞારૂચિ. ૪ સૂત્રરૂચિ, ૫ બીજરૂચિ, ૬ અભિગમરૂચિ, ૭ વિસ્તારરૂચિ, ૮ ક્રિયારૂચિ, ૯ સંક્ષેપરૂચિ, ૧૦ ધર્મરૂચિ.

આ દશ પ્રકારના સમ્યક્ત્વનું હવે વિવેચન કરવામાં આવશે.

અપૂર્ણ.

## જૈન દર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન.

( ચરણકરણાનુયોગ. )

સેખક,

Success.

( ગતાંક પૃષ્ઠ ૮૬ થી સર. )

જૈનદર્શનનું તૃતીય રત્ન જેને ‘ચારિત્ર’ શબ્દથી ઓળખવામાં આવે છે તે પ્રસ્તુત ચરણકરણાનુયોગ છે. શ્રીમદ્ ભાસ્વાતિવાચક જેને જ્ઞાનસ્પર્શન વિરતિ: રૂપે સૂત્રમાં ગુણે છે, નીતિકારો જેને નૈતિકબળ અથવા વિચારોવડે ઉત્પન્ન થયેલું સદ્વર્તન તરીકે બહેર કરે છે, માનસશાસ્ત્રીઓ જેને પુરૂષના હૃદય તરીકે ગણના કરે છે, શાસ્ત્રોપદેશકો જેને દર્શનમોહનીયના વિનાશથી સમ્યગ્જ્ઞાન ઉત્પન્ન થયેલું છે, એવા પુરૂષોદ્ધારા આલંબનીય માને છે, અને અ-

૧૧૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ધ્યાત્મજ્ઞાનીઓ જેને જ્ઞાન દર્શનની રમણતારૂપે સ્થાપન કરે છે તે આ જૈન દર્શનનો ચતુર્થ અનુયોગ છે.

એક મહા પુરૂષ બુદ્ધિ અને હૃદયની સત્તાનું પૃથક્કરણ કરતાં કહે છે કે બુદ્ધિબળ કરતાં હૃદયબળ હબરગણે દરજ્જે ઉચ્ચતા ધરાવે છે. બુદ્ધિબળની સાયુજ્યને પામેલો પણ હૃદય સત્તાથી શૂન્ય પ્રાણી ગાંડા માણસના હાથમાં આપેલી તરવારની પેઠે અવ્યવસ્થિત છે. જેવા વિચાર તેવા આચાર એ સમ્યગ્જ્ઞાનની પ્રાપ્તિદ્વારા સમ્યક્ચારિત્રની પરિપાલના કરવારૂપે વાસ્તવિકતા પ્રકટ કરે છે. આ ઉપરથી સ્વતઃ સિદ્ધ થઈ શકે છે કે ચરણકરણાનુયોગ એ સમ્યક્ચારિત્ર હોઈ અખિલ જૈન દર્શનનું હૃદય છે. હૃદયબળ પ્રાપ્ત કર્યા શિવાય પુરૂષ મહા પુરૂષ થઈ શકતો નથી. દ્રવ્યાનુયોગનું માત્ર અવલંબન કરનારા જનોને ચરણકરણાનુયોગ એ ક્રિયાકાંડ હોઈ શુષ્ક લાગે છે અને કષ્ટસાધ્ય કાર્ય તરીકે ગણી પ્રવૃત્તિમાં પોતાની અશક્તિ જાહેર કરે છે, તેવા શુષ્ક જ્ઞાનીઓએ સમજવું જોઈએ કે આ ચરણસિત્તરી અને કરણસિત્તરી રૂપ જૈન ચારિત્ર એ આત્માની અત્યંત નિર્મળ વિશુદ્ધિ કરનાર છે. દ્રવ્યાનુયોગનું જ્ઞાન એ આત્મતિક વિશુદ્ધિને સમજાવનાર અનંતર સાધન છે, પરંતુ સાધ્યની પ્રાપ્તિ વગરનું સાધન લક્ષણ હોવા છતાં લક્ષ્યની શૂન્યતાની પેઠે નિર્વર્થક અને નિષ્ફળ છે. પ્રસ્તુત ચારિત્ર બે પ્રકારનું છે.

૧ દેશવિરત્તિ.      ૨ સર્વાવિરત્તિ.

ગૃહસ્થ દેશવિરત્તિનો અધિકારી છે અને નિરાશ્રયી મુનિઓ સર્વાવિરત્તિના અધિકારીઓ છે. દેશવિરત્તિધર શ્રાવકોને બાર વ્રત અહણ્ય કરવાના હોય છે. રથૂલપ્રાણાતિપાત-મૃષાવાદ-અદ્વત્તાદાન-પરસ્ત્રીગમન વિરમણ, પરિઅહ-દિગ્ પરીમાણ, ભોગોપભોગ-અનર્થ દંડ વિરમણ, સામાયિક, પોષધ અને અતિથિ સંવિભાગ.

વીશવિશ્વાદયાનું પાલન સાધુઓને માટે ગણ્યતાં ગૃહસ્થના અધિકારમાં સવાવિશ્વા દયા આવી શકે છે. તે દયાનું પાલન કે જે વડે નિરપરાધિ રથૂલ પ્રાણીઓ જે નિરપેક્ષવૃત્તિએ સંકલ્પથી હિંસા

## ગૈનદર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન. ૧૧૧

નહીં ઠરું એવું મત લેવાથી થઈ શકે છે. હિંસા પણ બે પ્રકારની છે. દ્રવ્ય અને ભાવ. રાગ દ્વેષના પરિણામ વડે ભાવહિંસા અને તન્મજન્ય પ્રાણિવધાદિ વડે દ્રવ્ય હિંસા ગણાય છે. તેના હેતુ સ્વરૂપ અનુભ્ધાદિ અનેક ભાંગાઓ છે. ત્યાર પછી મન વચન કાયાવડે સ્થૂલતાથી જૂઠું બોલવું નહીં અથવા જૂઠું કાર્ય કરવું નહિં, અદત્ત વસ્તુને ગ્રહણ કરવી નહિં, પરસ્ત્રીગમનથી દૂર રહી સ્વદારા સંતોષ ધારણ કરવો, ધન-ધાન્યાદિ નવવિધ પરિગ્રહનું માપ કરી, સંતોષ વૃત્તિ રાખવી. દિશાઓમાં જવાનો અમુક હદ સુધીનો નિયમ કરવો, અભક્ષ્ય તથા અનંતકાયાદિ વિગેરેથી તથા અપેય પાનથી અને કર્મોદાન વ્યાપારથી દૂર રહેવું, વિકથાઓ વગેરેથી થતા અનર્થ દંડથી વિરમવું, સામાયિક, પોષધ અને અતિથિ સંવિભાગ સાધ-મિંવાત્સલ્ય વગેરે શુભ અનુષ્ઠાનોમાં આદર કરવો આ સર્વ બાર મતો અનુક્રમે ગૃહસ્થને યોગ્ય છે. આ બાર મતોનો વિસ્તાર ઘણોજ છે. દરેક મતને માટે ભંગાભંગરૂપ અતિચારો છે, જે દર્શાવતાં વિષય વિસ્તૃત થાય તેમ છે. સાધુજનોની ગણનાના મુકાબલા માં ગૃહસ્થનો અધિકાર ઘણો અલ્પ હોવાથી તેને પંડિતજનોએ મ-લિનારંભી' કહેલા છે. સાધુજનો કે જેમણે આરંભ માત્રને ત્યજી દીધેલા છે તેઓ 'નિરારંભી' તરીકે મશહૂર થયેલા છે.

સાધુજનોને અધિકારરૂપે પરિપાલનને માટે ચરણસિત્તરી અને કરણસિત્તરી નીચેની ગાથાઓ વડે પ્રદર્શિત થયેલા છે.

વયસમણધમ્મસંજમ વેયાવચ્ચેવં બંજગુત્તિજ ।

નાણાદિતિયં તવકોહ નિગ્ગહાદ્દ ચરણમયં ॥ ૧ ॥

પિંરુવિસોહી સમિદ્ જાવણપહિમાયં દંદિયનિરોહો ।

પમિલ્લહેણગુત્તિજ અજિગ્ગહંચેવકહણંતુ ॥ ૨ ॥

૫ મહામત ૧૦ શ્રમણધર્મ ૧૭ સંયમપ્રકાર, ૧૦ વૈયાવચ્ચ ૬ પ્રહસ્યર્થ, જ્ઞાનાદિત્રિક, ૧૨ તપ અને ક્રોધાદિ ચારકષાયનો નિગ્રહ તથા, ૪ પિંડવિશુદ્ધિ પસમિતિ ૧૨ ભાવના ૧૨ પડિમા ૫ ધ-દ્રિયનિરોધ, ૨૫ પ્રતિલેખના ૩ ગુણ્તિ ૪ અભિગ્રહ.

૧૧૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

આ રીતે અનુક્રમે સ્તીતેર સ્તીતેર પ્રકારો છે.

આ સર્વનો વિસ્તાર અસંખ્ય પ્રકારે શાસ્ત્રોમાં વર્ણન કરાયેલો છે. લોકાકાશના પ્રદેશની સંખ્યા જોટલા પ્રમાણમાં છે તેટલા પ્રમાણમાં ચરણકરણાનુયોગરૂપ સંયમના સ્થાનકો છે. આત્માના અધ્યવસાયને આશ્રીને તરતમતાએ આ અસંખ્ય લેહો હોઈ શકે છે.

એક જૈન ગૃહસ્થ જો તે પોતાના અધિકારને આશ્રીને ગૃહણ કરેલા દ્વાદશ વ્રતનું પાલન કરતો હોય છે તે દુરાચરણથી ભય પામતો હોવાને લીધે તેમજ સદાચારમાં ક્ષણમાત્ર પણ અપ્રમાદી હોવાને અંગે તે કદી કોર્ટના ગુનાહમાં આવી શકતો નથી તો પંચમહાવ્રતને ધારણ કરનાર સદ્ગુરુઓની તો તેવી સ્થિતિ ક્યાંથી હોય ? જૈન દર્શનના ચારિત્રનું બંધારણ એવું સુદૃઢ અને બળવત્તર છે કે ચિર-સંસ્કારી પ્રાણીઓજ તેમાં રહી શકે. સાધુજનોને પ્રાણાતિપાતાદિ પંચ અવતોથી સર્વ પ્રકારે વિરમવાનું છે. વ્રત લીધા વગર અજ્ઞાત-પણે પાપમાર્ગોથી વિરામપામનારા પ્રાણીઓને તે તે પ્રકારના પાપ-માર્ગો ખુલા દ્વારવાળા હોવાથી કર્મ પ્રવાહના વહો આવતા અટકી શકતા નથી. તેથી શ્રીમદ્ યશોવિજયજીએ કહ્યું છે કે.—

અવિરતિ લગે એકેંદ્રિયારે પાપસ્થાન અઢાર,  
લાગે પાંચેહી ક્રિયારે પંચમ અંગ વિચારોરે. (૧)

અર્થ—ભગવતી સૂત્રમાં કહ્યું છે કે એકેંદ્રિયો અવિરતિ હોવાથી તેમને પાંચ ક્રિયાઓ અને અઢાર પાપસ્થાનકોથી ઉત્પન્ન થતો ક્ષણે ક્ષણે કર્મબંધ પડે છે.

સાધુ જીવન ધણું જ કઠીન છે. તલવારની ધાર ઉપર નાચતા બાજીગરો તથા લોહના ચણાને ચાવીજનાર અવધૂતોના કરતાં સાધુ-જીવનની કઠિનતા દુર્લેખ છે. આત્મબળના સામર્થ્યવડે કર્મબળને તોડી પાડવાની શક્તિવાળા પ્રાણીઓ યથાર્થ ચરણકરણની સાધના કરી મુક્તિ પામી શકે છે. ચારિત્રની પરિપાલનાવડે આત્મા કર્મને આશ્રવ દૂર કરી સંવરપણું પ્રાપ્ત કરે છે. સંવરપણું પ્રાપ્ત થવાથી



## જૈનદર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન. ૧૧૩

નવા કર્મનું આગમન રોકાઈ જવાથી પૂર્વકર્મની નિર્જરા ( દેશ થકી ક્ષય ) થતાં સર્વ કર્મની નિર્જરા થવાનો સંભવ છે.

ચરણ ક્રિયાને પાલન કરતા સાધુ જનોને દશ પ્રકારે યતિધર્મ સેવન કરવો પડે છે તે નીચે પ્રમાણે છે. ક્ષાંતિ, આર્જવ, માર્દવ, સંતોષ તપ, ઇન્દ્રિય સંયમ, સત્ય, શૌચ, આક્રિયન્ય અને બ્રહ્મચર્ય; આમાં પ્રથમ ચાર ક્રોધ, માયા, માન અને લોભની નિવૃત્તિથી ઉત્પન્ન થયેલા ગુણો છે. ચાર કષાયોનું સ્વરૂપ દ્રવ્યાનુયોગના વિષયમાં ઠીક રીતે આવી ગયેલું છે. ત્યાર પછી તપ બે પ્રકારે છે. બાહ્ય અને આભ્યંતર. અનશન, ઊનોદરી વ્રત, આજીવિકા સંક્લેષ, રસત્યાગ, કાયકલેશ અને સંલીનતા આ બાહ્ય તપ છે અને પ્રાયશ્ચિત્ત, વિનય, વૈયાવચ્ચ, સ્વાધ્યાય અને ધ્યાન એ અંતરંગ તપ છે. નમુસ્કારસહિથી માંડીને ઉપવાસ પર્યંત વ્રત લઈ જેટલે જેટલે અંશે આહાર ન કરવો તે અનશન. આ અનશન અને ઐનોદર્ય વિગેરે ઇન્દ્રિય સંયમ રૂપ યતિધર્મને પાલન કરાવવાનું પ્રબળ સાધન છે. બાહ્ય તપવડે ઇન્દ્રિય રૂપ ઘોડાનો વિકારવેગ કુંડિત થઈ જાય છે. પૌદ્ગલિક ભોગના ખાવા પીવાના તથા ભોગવવાના આત્માના અનાદિબદ્ધ સંસ્કારોને તોડી પાડવાને પ્રબળ કુદાડા સમાન જો કોઈ પણ હોય તો તે અનશનાદિ બાહ્ય તપ છે.

સ્મૃતિભંગથી પાપાચરણ થયેલું હોય તેનો દંડ ગુરૂજન અથવા વડીલદ્વારા વહોરી લેવો તે પ્રાયશ્ચિત્ત, 'પૂજ્યપ્રતિ ભક્તિભાવનું' દર્શન તે વિનય, જ્ઞાન પ્રાણીઓની સારવાર કરવી તે વૈયાવચ્ચ, અને જ્ઞાનનું શ્રવણ મનન અને નિદિધ્યાસન એ સ્વાધ્યાય; આર્ત અને રૌદ્રધ્યાનથી રહિત થઈ ધર્મધ્યાન તથા શુકલધ્યાનમાં રમણતા કરવી તે ધ્યાન તપ કહેવાય છે. ધ્યાનના ચાર પ્રકારો આ રીતે છે.

આર્તધ્યાન, રૌદ્રધ્યાન ધર્મધ્યાન, શુકલધ્યાન.

આર્તધ્યાનના ચાર પ્રકાર(૧) ઇષ્ટવિયોગ, અનિષ્ટસંયોગ, રોગ ચિંતા અને અગ્રશૌચ. (ભાવિભવમાં મને અમુક ઇષ્ટ વસ્તુ મળો એવું નિયાણું કરવું તે.)

૧૧૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

સૌંદર્યધ્યાનના ચાર પ્રકાર (૧) હિંસાનુબંધિ, (૨) મૃધાનુબંધિ, (૩) સ્તેયાનુબંધિ અને (૪) સંરક્ષણાનુબંધિ ( માલ મીલકત સ્ત્રી પુત્રાદિના રક્ષણ સંબંધિ )

ધર્મધ્યાન ચાર પ્રકારે (૧) આજ્ઞાવિચય ( જ્ઞાનાજ્ઞાના સ્વરૂપનું ચિંતવન ), (૨) અપાયવિચય ( કર્મોવડે પ્રાણીઓને થતી પીડાનું ચિંતવન ), (૩) વિપાક વિચય ( સુખ દુઃખાદિને કર્મફળ બાણી શોક નહીં કરવા સંબંધી વિચારણા ), અને (૪) સંસ્થાનવિચય ( ચૌદ રાજલોકના સ્વરૂપનું મનન ).

શુકલ ધ્યાન ચાર પ્રકારે (૧) પૃથક્ત્વ વિતર્ક સવિચાર (૨) એકત્વ પૃથક્ત્વ અવિચાર, (૩) સૂક્ષ્મ ક્રિયા પ્રતિપાતિ (૪) વ્યુત્સન્ન ક્રિયા અનિવૃત્તિ. પહેલા બે લેદ ઉચ્ચ ભૂમિકા ઉપર ચડતા પ્રાણીને આઠમા ગુણુસ્થાનકથી શરૂ થાય છે. તેમાં જગત્માં રહેલા પદાર્થોના ગુણુ પર્યાયોનું ચિંતવન છે. બારમે ગુણુસ્થાને પ્રસ્તુત ધ્યાનનો બીજો લેદ પૂર્ણ થાય છે. તે પૂર્ણ થયા પછી ધ્યાતા વિશ્રાંતિ પામે છે. ત્યાર પછી તુરંતજ અખિલ પ્રાણી પદાર્થોને હસ્તામલકવત્ જણાવનાર કેવળજ્ઞાન થાય છે. અહીંથી ત્રીજો પ્રકાર શરૂ થાય છે. અને આયુષ્ય મર્યાદા ગુણુ થવાની તૈયારીમાં સૂક્ષ્મ મન વચન અને કાયગ્યાપારનો રોધ કરતી વેળાએ ત્રીજો પ્રકાર પૂર્ણ થઈ ચતુર્થ પ્રકાર શરૂ થાય છે; પૂર્ણ કર્યા પછી અંકુશલ પંચહુસ્વાક્ષરના ઊચ્ચાર જેટલા સમયમાં નિર્વાણપદ પામે છે.

આ ધ્યાન ચરમકેવલી થયા પછી સાથે જ વિચ્છેદ ગયેલું છે. આ ધ્યાનના વજ્રઋષભનારાય સંઘયણુવાળા માત્ર અધિકારીઓ છે. કહ્યું છે કે—

इदमादिमं संहनना एवालं पूर्ववेदिनः कर्तुं ।

स्थिरतां नयाति चित्तं कथमपि यत्स्वल्पसत्त्वानां ॥

પ્રાકૃત પ્રાણીઓનું ચિત્ત આ ધ્યાનને માટે લાયક નથી, કેમકે ચિત્ત સ્થૈર્ય તેમને હોતું નથી માટે પ્રથમ સંઘયણુવાળા પૂર્વધરો વિગેરે ધ્યાનાધિકારીઓ હોઈ શકે છે. ”

જૈન દર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન. ૧૧૫

આ ઉપરાંત ઈર્ષ્યાદિ પાંચ સમિતિઓ, મન આદિ ત્રણ ગુપ્તિઓ, ક્રુધા આદિ બાવીશ પરિસહ, અનિત્યાદિ બાર ભાવના, સામાયિકાદિ પાંચ ચારિત્રો, મૈત્રી આદિ ચાર મહાભાવનાઓમાં સાધુજનોને નિરંતર રમણ કરવાનું છે. ચારિત્રના આ સર્વ અંગોનો વિસ્તાર શાસ્ત્રોમાં ઘણું જ છે, ચારિત્રની વ્યાખ્યા કરતાં કહેવામાં આવે છે કે—

પંચ મહાવ્રતમૂલં સમિતિ પ્રસરં નિતાંત મનવચ્ચમ્ ।

ગુપ્તિફલ્લ જારનમ્નં સન્મતિના કીર્તિતં વૃત્તં ॥

“ચારિત્ર રૂપ વૃક્ષની જઠ પાંચ મહાવ્રત છે, શાળા પાંચ સમિતિ છે અને રૂઢ ત્રણ ગુપ્તિ છે.” ચરણકરણાનુયોગની આ ક્રિયાઓના સંસ્કાર દૃઢ થવાથી મનોબલ ઘણું જ ઉચ્ચ અને વિશાળ પ્રદેશવગાહી બને છે. સંયમની આ સર્વ શુભ ક્રિયાઓ વડે આત્મારૂપ પાત્ર ઘણું જ શુદ્ધતર બને છે. આ સર્વ કારણો શુદ્ધ અને ઉત્પાદક શક્તિથી ભરપુર હોવાથી જ્ઞાન દર્શનની રમણતા રૂપ ચારિત્રને આત્મા અધિકારી બને છે. મુક્તિ કે જેને અનેક દર્શનોએ જુદા જુદા કારણો માનીને કાર્યરૂપે એક માનેલી છે, તે જૈન દર્શનની અપેક્ષાએ અનંતકાળ આત્માની જ્ઞાન દર્શનમાં રમણતા અને આત્માના સંસારીપણાના આત્યંતિક ક્ષય રૂપે છે. આ મુક્તિનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે. શાસ્ત્રકાર તેથી જ કહે છે કે—

અયમાત્મૈવસંસારઃ કષાયૈર્દ્રિયનિર્જિતઃ ।

તમેવતદ્વિજેતારં મોક્ષમાર્હુર્મનીષિણઃ ॥

“કષાય અને ઇન્દ્રિયથી છુટાયેલો આત્મા તેજ સંસાર છે અને તેમને તે છુટે ભારે પડેલો તેને મોક્ષ કહે છે”

અત્ર એક પ્રશ્ન ઉત્પન્ન થયેલો છે કે સિદ્ધના જીવોને, આ સંસારમાં સુંદર સ્ત્રીઓ સાથે રમણ કરવાથી ઉત્પન્ન થતો આનંદ તેમજ સ્વાદિષ્ટ અને ઉત્તમ ભોજનો આરોગ્યથી ઉદ્ભવતો આનંદ નથી જ. તો મુક્તિનિવાસ કરતાં અત્ર સુખ લાગે છે, ત્યાં ભોગવટા વગરની શૂન્ય અવસ્થા છે. પરંતુ પુદ્ગલાનંદી પ્રાણીઓનો આ અજ્ઞાન મૂલક

૧૧૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

પ્રશ્ન છે, એમ કહેવા સાથે સમાધાન કરવામાં આવે છે કે એક પ્રાણી કંટોરામાં રહેલો દુધપાક ગળાં સુધી ખાય છે; હવે શું તે વધારે ખાવાની ઇચ્છા કરે તો ખાઈ શકે ખરો કે ? સ્ત્રી સંયોગના સુખને અંતે વિષય કેવો કટુક લાગે છે ! આ પ્રકારે આ સંસારી પ્રાણીઓને પૂર્વ સંસ્કાર જનિત અનેક પ્રકારે ખરજ ઉત્પન્ન થાય છે અને તેને યોગ્ય વા અયોગ્ય પ્રકારે દૂર કરવાની કેશીશ કરે છે. જે જે પ્રકારની ખરજ ઉદ્ભવે છે તેની શાંતિ પછી તે ખરજને શાંત કરનારી વસ્તુનો વ્યાપાર ઝેર જેવો લાગે છે. શરીર ઉપર ખુજડી થાય છે તે વખતે ખરજ પ્રકટે છે, પછી તે ખરજને શાંત કરવાને ખણવાથી દ્વાદ્વાઓ ઉપસે છે જેથી તે ખણવાના સુખ કરતાં અનેકગણું દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે; પુદ્ગલિક પદાર્થોથી થતા સુખની આ સ્થિતિ છે. જે સુખને પરિણામે દુઃખ રહેલું છે તેને શાસ્ત્રકાર “ સુખજ ” કહેતા નથી. સિદ્ધના જીવોને ક્ષુધા તથા વિષયાદિ ખરજની ઉત્પત્તિનું બીજ હઠ્ઠ થયેલ હોવાથી તે ખરજની શાંતિના ઉપાયો યોજવાની તેમને જરૂર હોતી નથી. તેઓ ખરેખરા સુખમાં રહેલા છે. જ્ઞાનાનંદમાં મગ્ન થઈ એક સમયમાં જગતના ત્રૈકલિક ભાવોને સામાન્ય વિશેષ ઉપયોગપણું જાણ્યા કરે છે. ઉપાધિ રહિત જીવન હેઠળ નિરાખાધ-પણામાં સ્થિત છે. સમગ્ર વિશ્વમાં કોઈ પણ પદાર્થસંકલના એમનાથી ગુપ્ત નથી. શ્રીકૃષ્ણ ભગવદ્ગીતામાં કહે છે તેથી ઉલટું આ સિદ્ધ જીવોને પુનઃ અવતાર લેવાનો અભાવ સ્થાપિત થયેલો છે. કેમકે શ્રીકૃષ્ણ કહે છે કે—

यदायदाहि धर्मस्य गङ्गानिर्जवति चारत ।

अज्युत्यानं अधर्मस्य तदाऽत्मानं सृजाम्यहं ॥

“ હે અર્જુન ! વૈકુંઠમાં ગયા પછી જ્યારે જ્યારે આર્ય ધર્મની ક્ષતિ જોવાય છે અને અધર્મની વ્યાપકતા દૃષ્ટિગોચર થાય છે ત્યારે હું પુનઃ અવતાર ધારણ કરું છું. ”

પ્રસ્તુત સ્થિતિમાં રાગ અને દ્વેષ રૂપ ભવબીજોનું દહન થયેલું હોવાથી બીજના દહન પછી જેમ વૃક્ષ ઉત્પન્ન થવાની આશા બ્યર્થ છે

## બારવ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

૧૧૭

તેમ સિદ્ધ જીવોં સંસાર રૂપ દુઃખાગારમાં પુનઃ પ્રવેશ કરે એ સર્વ પ્રકારે અસંભવિત જ છે. જૈન દર્શનનો ચતુર્થ અનુયોગ કે જે નિર્વાણપદના મુકુટને તૃતીય રત્નરૂપે અલંકૃત કરે છે. તે જ્ઞાન, વિરતિ અને મુક્તિના સાધ્ય સાધન અને ઉપાય ઉપેયના પૂર્વોક્ત સંબંધ સાથે અત્ર પૂર્ણ કરવામાં આવે છે અને શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયજીના વચનોમાં ચારિત્ર શબ્દનો વ્યાકરણ દૃષ્ટિએ પદ્મછેદ કરતાં કહેવામાં આવે છે કે

અથ જે આઠ કર્મનો સંશ્લેષ રિક્ત કરે જે નેહ,

ચારિત્ર નામ નિરૂત્તે ભાંખ્યું તે વંદુ ગુણુ ગેહ;

રે ભવિકા સિદ્ધથક પદ વંદો. (૧)

(અપૂર્ણ)

## બાર વ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

(ગત અંકના પૃષ્ઠ ૯૪ થી શરૂ.)

ત્રણ ગુણુ વ્રત પછી ચાર શિક્ષા વ્રતો આવે છે. તેના નામ આ પ્રમાણે છે-૧ સામાયિક, ૨ દેશાવકશિક, ૩ પોષધોપવાસ અને ૪ અતિથિ સર્વિભાગ.

હવે પ્રથમ સામાયિક શિક્ષાવ્રત કહે છે. સમ એટલે મોક્ષના સાધન પ્રત્યે સમાન શક્તિવાળા સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાન અને ચારિત્રનો આય એટલે લાભ તે સમાય કહેવાય છે. અથવા સમ એટલે મધ્યસ્થ અર્થાત્ રાગ દ્વેષના મધ્યમાં વર્તનાર તેને સમ્યગ્દર્શનાદિનો આય એટલે લાભ તે સમાય કહેવાય છે. અથવા સમ એટલે સર્વ જીવોની સાથે મૈત્રી ભાવ, તેના આય એટલે લાભ તે સમાય કહેવાય. તે પછી સર્વને સ્વાર્થમાં ધક પ્રત્યય લાગવાથી સામાયિક એવું રૂપ સિદ્ધ થાય છે. એટલે સાવધયોગનો ત્યાગ અને નિરવધયોગનું આચરણ કરવા રૂપ જીવનો પરિણામ તે સામાયિક કહેવાય છે.

૧૧૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

આવું સામાયિક ઓછામાં ઓછી બે ઘડી પર્યંત લઇ, તેટલો કાળ એકાંતમાં બેસી, એકાગ્ર ચિત્તથી રાગદ્વેષ છોડી સર્વજ્ઞ પ્રભુના શુભોત્તુ ચિંતન-સ્મરણ કરી ધર્મ પુસ્તક વાંચવા અને ધ્યાન કરવું, તે સામાયિક કહેવાય છે.

પોતાને જે કાંઈ હુબૃત્ય થઇ ગયું હોય અથવા કોઇને કડવા શબ્દો કહ્યા હોય, અથવા મનમાં ખુરું ચિંતન કર્યું અથવા શ્રાવક ધર્મને અનુચિત જે ક્રિયા થઇ હોય તો તેને સ્મરણ કરી ઊચ્ચારણ પૂર્વક તેના બદલામાં પશ્ચાત્તાપ કરવાની જે ક્રિયા કરવી તેને પ્રતિક્રમણ કહેવામાં આવે છે અને તે પાંચ પ્રકારે છે. આ સામાયિક તેનાજ ભાગ છે. એટલે કે તેના જે વડૂ આવશ્યક કહેતા છે તેમાં પેલો આવશ્યક છે. સામાયિકથી અંતરંગ શુદ્ધ થાય છે. આ પણ એક પાપનું નિવારણ કરવાનું ઉચ્ચ સાધન છે. તેથી તે પ્રથમ તેમજ અહિંસા, વાંદણા, પ્રતિક્રમણ, કાર્યોત્સર્ગ, પરચખાણ, એ પ્રતિક્રમણ ક્રિયાના છ વિભાગ છે, તેને વડાવશ્યક ક્રિયા પણ કહેવામાં આવે છે.

આ સામાયિક પ્રતના પાંચ અતિચાર-દોષ છે. ૩ મન, વચન અને કાયાના યોગનું પાપમાર્ગે પ્રવર્તીવું, ૪ સામાયિકમાં આદર ન થવો અને પરમૃતિ-સ્મરણનો નાશ આ પાંચ અતિચારને ટાળવાથી સામાયિક શિક્ષામત નિર્મલ રીતે પળે છે.

પ્રાચીન મહાત્માઓએ આ ક્રિયાનો અંતરંગ હેતુ ઘણાજ ઉચ્ચ પ્રકારે રાખ્યો છે. જઘન્ય બે ઘડી સુધી મન વચન અને કાયાની એકાગ્રતા રાખવાની સૂચના છે. તે સાથે ખરી સમતા રાખવાની પણ એ ક્રિયા છે. આ ક્રિયા એક સમાધિરૂપ છે અને તેની અંદર મન વચન અને કાયાના વિશ્લેષોને દૂર રાખવાનું દર્શાવેલ છે. સામાયિકની બે ઘડી સુધી તો બીજી કોઇ પણ ક્રિયામાં ચિત્ત ન પરોવતાં તેમાંજ તન્મયતા લગાવવાની છે. વળી તે ક્રિયા ઉપયોગ સહિત કરવાની છે. સામાયિક ક્રિયા વડાવશ્યકનો પાયો છે અને તેનાથીજ બીજી ક્રિયાઓ સાધ્ય થાય છે. જો સામાયિક ક્રિયા દોષવાળી બને છે તો પછી બીજી ક્રિયાઓની સફલતા થવી અસંભવિત છે.

## પારવ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

૧૧૬

શુદ્ધ સામાયિક ક્રિયા કરનાર મનુષ્ય ધાર્મિક અને વ્યવહારિક ઉભય કાર્યોને નિર્દોષ રીતે કરી શકે છે. અહર્નિશ સાંસારિક કાર્યોમાં મગ્ન રહેનારાં માણસને સામાયિકનો સમય પરમ શાંતિને આપનારો છે, તે સાથે જ માણસ પોતાના અભ્યાસની વૃદ્ધિની ધમ્મ રાખતો હોય તો તે તેની ધમ્મ સામાયિક દ્વારા ઘણું ભાગે સિદ્ધ થઈ શકે છે. આવા અનેક ઉત્તમ અંતરંગ હેતુઓને ધારી પ્રાચીન મહાત્માઓએ શિક્ષાવ્રતમાં સામાયિકની ગણના કરેલી છે.

ધર્મનું રહસ્ય નહિં સમજનારા કેટલાકો એમ કહે છે કે મનનું દુઃપ્રણિધાન છોડી શકાય તેવું નથી કારણ કે મનનું સ્થિરપણું રહેતું નથી, જેથી સામાયિકમાં સાવધના જે પચ્ચખાણુ કર્યા છે તેનો ભંગ થતાં સામાયિકનો અભાવ છે અથવા સામાયિકના ભંગથી પ્રત્યક્ષિત કરવાનું પ્રાપ્ત થાય છે, તેથી સામાયિક લેવું તે કરતાં ન લેવું વધારે સારું છે; આવું માનનારા કે બોલનારા ખરેખર રહસ્ય સમજતા નથી, તેમજ તે ન્યાય યુક્ત નથી. શાસ્ત્રમાં જણાવેલું છે કે મનની દુઃપ્રણિધાનની શુદ્ધિ માત્ર મિથ્યાદુષ્કૃત આપવાથી પણ થઈ જાય છે, તેમજ તે તો અભ્યાસે કરી મનને વશ કરી સામાયિક કરવું તે અતિ શ્રેષ્ઠ છે એમ જણાવે છે. વળી અતિચાર સહિત અનુષ્ઠાન કરવાથી પણ અભ્યાસવડે કાળેકરીને અતિચાર સહિત અનુષ્ઠાન થાય છે. જેને માટે આચાર્યો એમ કહે છે કે ઘણાં જન્મથી ચાલ્યો આવતો અભ્યાસ પ્રાપ્ત કરી શુદ્ધ થાય છે. તેથી એવો અભ્યાસ કરવો કે જેથી મન વશ થવાથી નિરતિચાર સામાયિકની શુદ્ધિ થાય. આવી રીતે ધર્મની દરેક ક્રિયાઓને માટે સમજવાનું છે.

હવે બીજું દેશ એટલે વિભાગમાં ગ્રહણ કરેલ જે દિગ્વ્રત, તેની અંદર સો યોજન વિગેરેનું પરિમાણ કરવારૂપ અવકાશ તે દેશાવકાશિક વ્રત કહેવાય છે. એ વ્રતમાં પ્રતિદિન પચ્ચખાણુ કરવા કે ‘આજ મારે આટલા યોજન સુધી જવાય બાકીનું પચ્ચખાણુ’ એમ નિયમ લેવામાં આવે છે. ચૌદ નિયમ પણ જેમાં લેવાય છે.

૧૨૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

દિગ્વ્રતમાં કરેલી મર્યાદા દેશ, નદી, પર્વત, બજાર, ગલી આદિથી સંકેત કરી વર્ષ, ઋતુ, અયન, માસ, ચાતુર્માસ, પક્ષ, દિવસ, વગેરે કાલથી પણ મર્યાદા કરવી, અર્થાત ક્રમે ક્રમે મહા વ્રતોની તરફ વધારવું, તેનું નામ પણ દેશાવકાશિક બીજી શિક્ષાવ્રત કહેવાય છે. તેના પાંચ અતિયાર છે-૧ પોતા નિયમ કરતા ક્ષેત્રની બહાર મનુષ્યોને (સેવક વિગેરેને) મોકલવા, શબ્દ કરી (સંભળાવવું) ઇસારો કરવો, ૩ મર્યાદાની બાહરના ક્ષેત્રમાં કાંઈ મંગાવવું, ૪ પોતાને (૩૫) બતાવી કાંઈ સૂચના કરવી, અને ૫ મર્યાદાની બહાર કાંકરી વગેરે ફેંકી ઇસારો કરવો. આ પાંચ અતિયાર ટાળવાથી દેશાવકાશિકવ્રત નિર્દોષ રીતે પળે છે.

મહોપકારી પૂર્વાચાર્યોએ આ શિક્ષાવ્રતની અંદર ઉચ્ચ પ્રકારની શિક્ષાની યોજના કરેલી છે. અમુક હદની મર્યાદા રાખવી, તે એક પ્રકારની સ્થિરતાની દૃઢતાને સૂચવે છે. જૈન સમાધિ વિદ્યામાં પણ આસનનો જય કરવાની આવશ્યકતા દર્શાવી છે, જે આસનનો જય કરી શકે છે, તે એક પ્રકારે મનોવૃત્તિનો જેતા બની શકે છે. મનોવૃત્તિનો જય કરવામાં અનેક જાતના બાહ્ય અને અંતર ગુણો રહેલા છે. વળી અમુક પ્રદેશની અવધિમાં રહી અમુક કાર્ય સાધવાનો સંકલ્પ કરી રહેવું, તેમાં કાર્યસિદ્ધિ થઈ શકે છે, તેવા સ્થિરવૃત્તિવાલા મનુષ્યો આત્મિક કાર્યમાં પ્રતિષ્ઠિત થાય છે. મર્યાદાનો નિયમ કરી પછી ચિત્તવૃત્તિને ચંચળ કરવી, એ દૃઢતાને ભંગ કરવાનો દોષ છે. તેને માટે જે પાંચ અતિયારો બતાવ્યા છે, તે લક્ષમાં રાખવા યોગ્ય છે. ઘણા ચંચળ વૃત્તિવાળા મનુષ્યો કદિ પોતાની જાતે સ્થિરાસન કરી બેસે છે, પણ તેઓ બીજી કોઈ પણ રીતે મનની ચંચળતા બતાવ્યા કરે છે, તેનો ચિતાર પાંચ અતિયારમાં આપવામાં આવ્યો છે. સેવકને બાહર મોકલવા, જે તે શબ્દ કરી ઇસારો કરવા, અને સૂચનાઓ કરવી, એ ચંચલ વૃત્તિનું સ્વરૂપ છે અને એવી ચંચલવૃત્તિ રાખવાથી મનુષ્ય એકાગ્રતાનો ભંગ કરે છે, પ્રાચીન મહાત્માઓએ સ્થિરાસન કરવાનો મહાન લાભ જોઈને આ



## પારવ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

૧૨૧

દેશાવકાશિક વ્રતની યોજના કરેલી છે. અતિચાર રહિત નિર્દોષપણે આ વ્રત પાલવાથી લઘ્ય આત્મા કેવા કેવા પારમર્થિક કાર્યો સાધી શકે છે, તે વિષે એ વ્રતના યોજક મહાત્માઓએ પરમ લાભ વિલોક્યો છે.

જેવી રીતે ધાર્મિક પક્ષે એવા વ્રતનો લાભ રહેલો છે, તેવી રીતે વ્યાવહારિક પક્ષે પણ કેટલાએક લાભ રહેલા છે. જે ચૌદ નિયમને ધારે છે, તે વ્યાવહારિક કાર્યોમાં પણ સારી શક્તિ ધરાવી શકે છે.

વિશેષમાં જવા આવવાના વ્યાપારથી પ્રાણીનો નાશ ન થાય એવા અભિપ્રાયથી આ વ્રત ગ્રહણ કરાય છે. તે પ્રાણી ઘાત કે જે પોતે કરેલો અથવા બીજા પાસે કરાવેલો તેના ફળમાં કાંઈ વિશેષનથી પણ ઉલટું પોતે ગમન કરતાં ધર્મપથની વિશુદ્ધિ કરવાથી ગુણ થાય છે, અને બીજાને તો અબાણુપણથી ધર્મપથની શુદ્ધિ ન થવાથી જીવ ઘત થવા રૂપ દોષ પ્રાપ્ત થાય છે.

આવા કેટલાએક અંતરંગ હેતુઓના ઉદ્દેશથી પૂર્વના મહાત્માઓએ દેશાવકાશિક વ્રતની પ્રરૂપણા કરેલી છે જેથી તેમને ઉત્તમ પ્રકારનો ધન્યવાદ ઘટે છે.

ધાર્મિક ક્રિયામાંજે અભ્યાસ પડી જાય છે, તેવા અભ્યાસની છાયા વ્યવહારિક કાર્યોમાં પણ આવે છે, જેથી શુદ્ધ ક્રિયા કરનારા મનુષ્યો ઉભય લોકમાં વિજયી થાય છે

ત્રીજું શિક્ષાવ્રત પોષધ નામે છે. પોષ એટલે ગુણની પુષ્ટિ તેને ધ્રુવ કહેતા ધારણ કરે તે પોષધ કહેવાય છે. અર્થાત્ પ્રત્યેક અદ્દમી અને ચોદશ આદિ પર્વ તિથિઓમાં ઉ એટલે સાથે નિવૃત્તિ પારખા છે દોષ જેના એવા પુરૂષને આહારના લાગ કરવા વગેરે ગુણોની સથે નિવાસ કરવો તે ઉપવાસ કહેવાય છે તે કરવો; તેમજ ન બની શકે તો એકાસણું કરવું અને દિવસ અથવા દિવસ તથા રાત્રી બંને વખત પોષધ-શાળા કે ઉપાશ્રયમાં બેસી ધર્મ પુસ્તક વાંચવા અને વૈરાગ્યનું ચિંતન

૧૨૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

કંઠુ જ્ઞાનધ્યાન કરવું, તે પૌષધવ્રત કહેવાય છે. પર્વના દિવસે સોળ પો-  
હે ર સુધી ઉપવાસ ઇરી એક સ્થાને રહેવું, તે દ્વિકૃષ્ટ પૌષધોપવાસ વ્રત  
કહેવાય છે, તેના પચ અતિચાર છે. ૧ જ્યાં વિના તથા ન પ્રમર્જેલા  
સ્થાનને વિષે મલમૂત્રાદિ પરઠવવા, ૨ તેવા સ્થાનમાં ધર્મના ઉપકરણ  
લેવા તથા મુકવા, ૩ જ્યાં પ્રમાજ્યા વિના સંચાર લેવો મુકવો, ૪  
પૌષધઉપવાસનો અનાદર કરવો, અને ૫ રમૃતિ-રમરણનું અનુસ-  
ધાન ન રાખવું. એ પાંચ અતિચાર ટાળવાથી પૌષધોપવાસ  
વ્રત નિર્દોષ રીતે પલે છે.

પ્રાચીન મહાત્માઓએ ચારિત્રના શિક્ષણને માટે આ વ્રતની  
યોજના કરેલી છે. આ વ્રતથી સાંસારિક લાવોમાંથી મુક્ત રહેવાનો  
અભ્યાસ પડી શકે છે. કાયમનો વિરતિ ધર્મ પાલી શકાય તેમ ન હોય  
તો તે આ ત્રીજા શિક્ષાવ્રતથી તેટલો અંશે ચરિતાર્થ થઈ શકે છે.  
ચારિત્ર ધર્મની લાવનાઓ પણ આ વ્રતથી જ સિદ્ધ થાય છે. પ્રત્યેક  
પર્વ તિથિએ પૌષધોપવાસ વ્રતની આરાધના કરનારાઓ અનુક્રમે  
ચારિત્ર ધર્મની લાવનાઓને વિશેષ પુષ્ટ કરે છે અને પરિણામે  
વિરતિ ધર્મના આરાધક બને છે. તે સાથે તેમની મનોવૃત્તિમાં વિરકત  
લાવ એટલો બધો જામી જાય છે કે જેથી સાંસારિક પદાર્થોની  
મુછા તેમના હૃદયને આકાંત કરી શકતી નથી.

પ્રાચીન મહાત્માઓએ આવા અંતરંગ હેતુઓને ઉદ્દેશીને આ  
શિક્ષણીય એવા શિક્ષા વ્રતની યોજના કરેલી છે.  
માનવ આત્માઓની આત્મિક ઉન્નતિને ઇચ્છનારા  
આપણાં પ્રાચીન મહાત્માઓનો આપણે જેટલો ઉપકાર માનીએ  
તેટલો થેડો છે. તે વિશ્વોપકારી વંદનીય મહાત્માઓ ને પૂર્ણ ધન્ય  
વાદ ઘટે છે. તેને માટે એક સ્થલે આ પ્રમાણે લખેલું છે કે—

તે વંદનીયા આત્માન શ્રિતાર્થા હિતેમતાઃ ॥

યૈ વિશ્વાત્મોપકારાય શિવદાર્ગઃ પ્રદર્શિતઃ ॥

“તે પવિત્ર આત્માઓ વંદનીય અને કૃતાર્થ છે કે જેમણે સમસ્ત  
પ્રાણીઓના ઉપકારને માટે શિવ-કલ્યાણ નો માર્ગ બતાવેલો છે”  
અમૃણ્ડ.

વર્તમાન સમાચાર.

૧૨૩

## વર્તમાન સમાચાર.

દમણમાં દેવગુરૂના દર્શનાર્થે આવેલો

શ્રાવક સમુદાય અને ત્યાં થયેલાં

શુભ કૃત્યો

દમણના દર્શનીય દેવળના દર્શનાર્થે તથા. શ્રીમાન મુનિ મહારાજ શ્રી હંશ વિજયજી સાહેબને વંદન કરવા સુરત અને વડોદરથી આશરે ૧૦૦) શ્રાવક શ્રાવિકાએનું દમણખંદરમાં આગમન થયું હતું; તેમણે ત્યાં આવી દેવગુરૂનાં દર્શન કરવા ઉપરાંત આંગી પૂજા કરી હતી; તે ઉપરાંત જૈન પારસી મી. માણેકજીનું પણ અહીં આગમન થયું હતું, જૈન પારસીના આગમનથી અત્રેના પારસી વિગેરે અન્ય કોમના લોકો ઉપર સારી અસર પડી હતી તેણે પ્રભુપૂજા પણ ભાવ ભક્તિ પૂર્વક કરી હતી.

[ કુતરાંઓને મળેલું ]

અભય.

મહારાજ શ્રી હંસવિજયજી સાહેબના સદ્ગોષ્ઠી કાર્તિકી પુનમ સુધી કુતરાંઓને અભય મળ્યું છે. તે બાબતની કોશિષ કરવાથી અહીંના શ્રાવકોએ મોટું પુણ્ય ઉપાર્જન કર્યું છે. તે બદલ તેઓને ધન્યવાદ આપવામાં આવે છે.

( ઝવેરાતથી થયેલો શ્રી સિદ્ધચક્રની )

પૂજા.

આસો શુદ્ધ ૧૫ના રોજ શ્રી નવપદજીનું આરાધનપર્વ જેને આંખિલની ઓળી કહેવામાં આવે છે તે સંપૂર્ણ થવાથી અહીં પૂજા ભણાવવામાં આવી હતી, તેજ દિવસે અત્રેના રહીશ શા નવલયંદ્ર ભાઈએ ઓળી પૂર્ણ કરી શ્રી નવપદના મંડળને માણેકને મોતી અને પાના તથા રૂપાનાણાથી પુજા કરી હતી.

( મળેલું )

૧૨૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

## સિદ્ધાચળની યાત્રા કરવા આવનાર જૈન

### બંધુઓને સુચના.

જુનાગઢ શહેરમાં પ્લેગ ચાલતો હોવાથી શ્રી પાલીતાણા સ્ટેટ તરફથી શેઠ આણંદજી કલ્યાણજી તરફ લખવામાં આવ્યું છે કે “કેઈ પણ યાત્રાળુ પોતાના ગામથી જુનાગઢ થઈને પાલીતાણા ન આવે તેવા ખંબર બહાર પાડશે; તે ઉપરથી શેઠ આણંદજી કલ્યાણજી તરફથી જાહેર ખંબર પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવેલ છે. જેથી દરેક યાત્રા કરવા આવનાર જૈન બંધુઓએ પોતાના ગામથી પરબારા પ્રથમ યાત્રા કરવા સિદ્ધાચળ આવવું અને પછી ઘીજે સ્થળે જવું.

વિશેષમાં ભાવનગરની હવા ખરાબ થયાના સમાચાર સાચા નથી. જેથી યાત્રાળુઓએ સિદ્ધાચળની યાત્રાનો લાભ લેવા ચુકવું નહીં.

નોંધે જણાવેલા પુસ્તકો અમોને ભેટ મળેલા છે,  
જેથી તે ઉપકાર સાથે સ્વીકારવામાં આવે છે.

- ૧ સં. ૧૯૬૮ ની શાલતું કેલેન્ડર ૧ શ્રી કચ્છી દશા ઓશવાલ બોર્ડીંગના મેનેજર શ્રી મુંબઈવાલા તરફથી.
- ૨ દિગંબર જૈન પત્રનો નવીન વર્ષનો સચિત્ર ખાસ અંક તે પત્રના સંપાદક તરફથી અમોને ભેટ મળ્યો છે. સદરહુ અંક જોતાં જેમ તેના કાગળો, ટાઇપ અને ચિત્ર વગેરેથી સુંદર બનાવ્યો છે, તેમ તેમાંના કેટલાક લેખો પણ ખાસ વાંચવા જેવા છે. હાલમાં ચાલતી ન્યુસપેપરોની આ જાતની પ્રવૃત્તિ ખાસ આવકારદાયક છે. અમે તેની અભિવૃદ્ધિ ઇચ્છીએ છીએ.